

TÁBOROZÓ BARÁTOK

Edison eleinte kívülállónak érezte magát.

Írta: Haley Yancey
(Igaz történet alapján)

Edison a földet rugdosta. A többi fiú beszélgetett és a sátrakat állították fel. De ő nem ismert senkit.

Edison és családja röviddel azután, hogy Spanyolországba költözött, nem járt tovább istentiszteletre. De aztán eljött hozzájuk pár fiú az egyházközségből, és meghívták őt a táborba. A táborozás jó szórakozásnak hangzott, de Edison most már nem volt olyan biztos benne, hogy itt szeretne lenni. Kívülállónak érezte magát.

Két fiú, Diego és Juan, odasétált Edisonhoz. „Szeretnél a mi sátrunkban lenni?” – kérdezte Diego.

Edison sóhajtott, és elmosolyodott. „Persze.”

„Szuper! – felelte Juan. – Aztán meg mehetünk úszni.”

A fiúk felállították a sátrukat, és a folyóhoz rohantak. A víz hideg volt, de Edison most már olyan jól érezte magát, hogy szinte fel sem tűnt neki. Ebéd után a fiúk és a vezetők kirándultak. Épp akkor értek vissza, mikor a nap kezdett lenyugodni, így hát segítettek tábor tüzet rakni.

„Milyen a családot?” – kérdezte Juan.

Edison egy kupac gallyat ejtett a tűz mellé. „A szüleim elég jó fejek. A nővérem pedig a legjobb barátom. Ecuadorból költöztünk ide.”

Diego és Juan széles mosollyal néztek egymásra.

„Mi is Ecuadorból jöttünk!” – mondta Juan.

Diego kicipzározta a pulcsiját, hogy megmutassa a pólóját. Az ecuadori focicsapat logója volt rajta!

„Azta! – lelkesedett Edison. – És mi hiányzik a leginkább Ecuadorból?”

Diego és Juan nevettek. „Az ételek!” – kiáltották egyszerre.

A fiúk tovább beszélgettek arról, hogy kinek mi hiányzik Ecuadorból, és hogy mi tetszik nekik a spanyolországi életben. Edisonnak tetszett, hogy milyen könnyű volt beszélgetni Diegóval és Juannel.

Aztán felállt az egyik vezető, Cisneros fivér. „Figyeljete csak! Egy biznyságtételi gyűléssel szeretnénk zárni az estét.”

A fiúk és a vezetők egyesével felálltak, és megszegtették a biznyságukat. Edison úgy érezte, mintha a szavaikkal meleg plédbe burkolták volna a szívét.

Diego felállt. „Tudom, hogy az egyház igaz. Tudom, hogy Isten az Atyám, és hogy Jézus Krisztus a Szabadítóm.”

A meleg érzés egyre fokozódott. *Ezt én is tudni szeretném* – gondolta Edison.

Amikor Edison hazaért az útról, Diego szavai az elméjében maradtak. Azt kívánta, bár csak elmehetne istentiszteletre, hogy Jézusról tanuljon Diegóval és Juannel.

Aznap este vacsora közben Apa megkérdezte: „Milyen volt a táborozás?”

„Nagyon jó volt! – válaszolta Edison. – Úszunk, kirándultunk és tüzet raktunk. Még két barátom is lett, akik szintén Ecuadorból érkeztek!”

„Ez nagyszerű! Majd meg kell hívnunk őket” – mondta Anya.

Edison elhallgatott egy pillanatra, majd megszólalt: „Elkezdenénk újra istentiszteletre járni?”

Anya és Apa pár pillanatig nem mondtak semmit. Aztán Anya megköszörülte a torkát. „Ha te menni szeretnél, az rendben van – mondta. – De Apa és én nem fogunk menni.”

Edison magába roskadt a székén. Nem akart egyedül istentiszteletre menni. Talán otthon kellene maradnia a családjával.

Aztán visszaemlékezett arra a melengető érzésre, amely a biznyságtételi gyűlésen fogta el. Még ha a családja nem is megy, Edison akkor is el szeretett volna menni istentiszteletre.

Különben is, nem lesz egyedül. Mosolyogva megvacsorázott. Aztán a telefonért nyúlt. Ismert pár barátot, akikkel istentiszteletre mehet! ●

Ez a történet Spanyolországban játszódott.